

Sygn. akt: VU 1716/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania E. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 14 listopada 2013 roku

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VU 1716/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 listopada 2013 r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy E. C. prawa do przeliczenia emerytury, wskazując, że ubezpieczony wykazał łączny okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wynoszący 4 lat i 5 miesięcy, podczas gdy do zastosowania przeliczników z art. 52 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm., dalej „ustawa emerytalna”) wymagane jest wykazanie co najmniej 5 lat takiej pracy.

Odwołanie od tej decyzji złożył E. C., domagając się jej zmiany i przeliczenia emerytury z zaliczeniem do pracy górniczej pełnego okresu zatrudnienia w latach 1969 r. do 1978 r., w tym spornego okresu zatrudnienia od 20 listopada 1969 r. do dnia 31 października 1973 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podniósł, iż legitymacja ubezpieczeniowa, na jaką powołuje się wnioskodawca, zawiera wpis sprzeczny z pozostałymi dokumentami z akt osobowych wnioskodawcy, wskazujących na to, że w spornym okresie E. C. wykonywał prace ślusarza na powierzchni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. urodził się dnia (...).

Decyzją z dnia 05 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 02 lutego 2013 r.

Dnia 22 października 2013 r. wnioskodawca zwrócił się do organu emerytalnego z wnioskiem o przeliczenie jego świadczenia, w związku z wykonywaniem pracy górniczej w latach 1969-1978.

Zaskarżoną decyzją z dnia 14 listopada 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury.

Wydając przedmiotową decyzję organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy okres pracy górniczej od dnia 01 listopada 1973 r. do dnia 31 marca 1978 r., tj. w łącznym wymiarze 4 lat i 5 miesięcy, odmawiając mu zaliczenia do tego okresu pracy od dnia 20 listopada 1969 r. do dnia 31 października 1973 r.

Dowód : bezsporne, ponadto: akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy t. III- decyzja z dn. 05.02.2013r. (k. 24); wniosek z dn. 22.10.2013r. (k. 31), decyzja z dn. 14.11.2013r. (k. 32).

W spornym okresie, tj. od dnia 20 listopada 1969 r. do dnia 31 października 1973 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) - Zakłady (...) na stanowiskach: fachowca samodzielnego na powierzchni - od 20 listopada 1969 r. do 30 listopada 1972 r. – oraz wytaczacza na powierzchni – od dnia 01 grudnia 1972 r. do 31 października 1973 r.

W podaniu o przyjęcie do pracy, na podstawie którego wnioskodawca został przyjęty do pracy dnia 20 listopada 1969 r. wnioskodawca wnosił o zatrudnienie go w charakterze frezera, tj. w zawodzie wyuczonym i praktykowanym przez niego od 1965 r. W spornym okresie zatrudnienia wnioskodawca odbył dwa 8-godzinne szkolenia w zakresie bhp w dniach: 23 listopada 1971 r. i 6 lipca 1972 r., a zaświadczenia o ich odbyciu wydano mu ze wskazaniem, że pracę wykonuje w warsztatach głównych. W początkowym okresie zatrudnienia w P. wnioskodawca wykonywał prace na powierzchni na wytaczarce i innych urządzeniach znajdujących się w warsztatach kopalni. Po otrzymaniu angażu wytaczacza praca E. C. polegała na wytaczaniu elementów maszyn górniczych, np. czopów wozów dostawczych. Wykonywał to na powierzchni, w warsztacie. Następnie inni ślusarze na powierzchni warsztatu montowali tą część do maszyny, która następnie była zwożona na dół pod ziemię. Zdarzało się, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał także pracę pod ziemią, również na przodkach. Działo się tak, gdy zaistniała potrzeba wymiany części w wozach kopalnianych, wymiany silników w ładowarkach, albo gdy konieczna była konserwacja kruszarek. Wnioskodawca pod ziemią w spornym okresie nie pracował stale w pełnym wymiarze czasu pracy. Jego dzienny wymiar czasu pracy pod ziemią zależny był od natężenia ruchu zakładu i poleceń kierownika jego oddziału powierzchniowego lub sztygarów pod ziemią. W spornym okresie w brygadzie wnioskodawcy pracowało 6-7 ślusarzy, w tym dwóch z nich również pracowało częściowo na powierzchni, a częściowo pod ziemią. Wnioskodawca nie dysponował w tym czasie uprawnieniami pracownika dozoru ruchu.

Od 1 listopada 1973 r. wnioskodawca, zgodnie z nowym angażem, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako ślusarz mechanik maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią.

W legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy odznaczono okres jego zatrudnienia od dnia 20 listopada 1969 r. do 31 marca 1978 r. jako pracę ślusarza pod ziemią.

Dowód : - zeznania świadka J. P. (1) – k. 33v, e-protokół 00:09:32- 00:25:06,

- zeznania świadka J. R. – k. 33v-34v, e-protokół 00:25:32-00:55:02,

- zeznania świadka J. P. (2) – k. 65-65v, e-protokół 00:01:42-00:18:10,

- wyjaśnienia wnioskodawcy – k. 65v-66, e-protokół 00:18:47-00:33:45,

- akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) - Zakłady (...)

- akta ubezpieczeniowe: kopia książeczki ubezpieczeniowej – k. 3 t. II.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 52 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu wysokości emerytur innych niż określone w art. 51 stosuje się następujące przeliczenia:

- 1) 1,5 za każdy rok pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,
- 2) 1,8 za każdy rok pracy górniczej wykonywanej pod ziemią, o której mowa w art. 50d ust. 1, pod warunkiem wykonywania takiej pracy o najmniej przez 5 lat, z zastrzeżeniem ust.2.

Stosownie do ust. 2 powołanego przepisu, przy ustalaniu wysokości emerytur łączny okres pracy obliczony z zastosowaniem przeliczników, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się w wymiarze nie dłuższym niż 40 lat.

Pracą, o której mowa w art. 50 d ust 1 ustawy emerytalnej jest praca wykonywana pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego na obszarze Państwa Polskiego:

1)w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych;

2)w drużynach ratowniczych.

Art 50d ust. 2 w.w. ustawy przewiduje wyjątkowo możliwość zaliczenia w wymiarze półtorakrotnym okresu takiej pracy również tym pracownikom dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń, którzy pracują przez co najmniej połowę dniówek roboczych w miesiącu pod ziemią, w kopalniach siarki lub w kopalniach węgla brunatnego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że sporny okres zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 20 listopada 1969 r. do 31 października 1973 r. nie jest okresem pracy górniczej, o jakiej mowa w art. 52 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Wynika to bowiem nie tylko z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznań świadków, ale także z wyjaśnień samego wnioskodawcy, z którymi pozostałe dowody korespondują.

Treść świadectwa pracy wnioskodawcy za sporny okres zatrudnienia oraz treść zaświadczeń o odbytych szkoleniach bhp jednoznacznie wskazuje na to, że wnioskodawca w tym czasie był pracownikiem powierzchniowym, pracującym w warsztatach kopalni przy wytwarzaniu elementów konstrukcyjnych maszyn górniczych. Z zeznań świadków oraz wyjaśnień samego wnioskodawcy wynika, że w rzeczywistości część prac w ramach dwóch pierwszych angaży w Zakładach (...) wnioskodawca istotnie wykonywał także pod ziemią. Zdarzało się to jednak tylko „okazjonalnie”, w razie potrzeby jego ingerencji w maszynę pod ziemią. Regułą było, że prace pod ziemią dotyczyły tylko bieżącego montażu, konserwacji i napraw maszyn górniczych - usytuowanych także w przodkach- a z kolei generalne remonty i większe usterki wymagały napraw na powierzchni. Wtedy część maszyny wymagająca serwisowania była wywożona na powierzchnię i naprawiana w warsztacie. Niewątpliwie zatem, co wprost przyznał wnioskodawca, prace pod ziemią w spornym okresie wykonywał jedynie częściowo, wedle potrzeb kopalni i poleceń jego kierownika lub sztygarów.

Taki sam obraz rzeczywistej pracy wnioskodawcy w spornym okresie wynika także z zeznań wszystkich świadków w sprawie. Potwierdzili oni ogóle zasady wykonywania większych napraw maszyn górniczych w warsztatach. Mimo to, że byli zatrudnieni z wnioskodawcą u tego samego pracodawcy i w podobnych okresach czasu, to nie potwierdzili oni, że wnioskodawca wykonywał już w latach 1969-1973 pracę ślusarza mechanika pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co było warunkiem koniecznym do zakwalifikowania jego pracy podług art. 52 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Wobec powyższego Sąd uznał, że wnioskodawca nie udowodnił, że spełnia przesłanki do zastosowania żadanego przelicznika z art. 52 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 50 d ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej. Nie tylko bowiem wprost przyznał, że

w latach 1969-1973 częściowo wykonywał prace na powierzchni (w warsztacie), a częściowo tylko pod ziemią, to nie potrafił określić też ile średnio w ciągu dnia zajmowała mu praca pod ziemią. Także w oparciu o pozostały materiał zgromadzony w sprawie nie sposób określić w jakim wymiarze wnioskodawca pracował pod ziemią, a w jakim na powierzchni. Ponadto nie posiadał w spornym okresie statusu pracownika dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń.

Niewątpliwie w spornym okresie praca wykonywana przez wnioskodawcę nie była pracą przy montażu czy likwidacji maszyn górniczych urabiających, ładujących i transportujących wykonywaną pod ziemią stale oraz w pełnym wymiarze obowiązującego go czasu pracy, zatem wpis w legitymacji ubezpieczeniowej, na który powoływał się wnioskodawca Sąd uznał za niewiarygodny, bowiem sprzeczny z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Wobec powyższego Sąd uznał rozstrzygnięcie organu rentowego za prawidłowe i w konsekwencji odwołanie wnioskodawcy oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.